

Preken i Fjellhamar kirke 19. febr 2012

Fastelavnssøndag

Kapellan Elisabeth Lund

Prekenteeksten i dag er stappfull av innhold, så dere må konsentrere dere godt når jeg leser den. Den handler om noe Jesus sier like etter at han har ridd inn i Jerusalem på Palmesøndag. Vi er altså i hovedstaden like før påskehøytiden.

Det står skrevet i evangeliet etter Johannes i det 12. kapittel:

Det var noen grekere blant dem som var kommet for å tilbe under høytiden. **21** De gikk til Filip, som var fra Betsaida i Galilea, og sa: «Herre, vi vil gjerne se Jesus.» **22** Filip gikk og fortalte det til Andreas, og sammen gikk de og sa det til Jesus. **23** Jesus svarte: «Timen er kommet da Menneskesønnen skal bli herliggjort. **24** Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det rik frukt. **25** Den som elsker sitt liv, skal miste det. Men den som hater sitt liv i denne verden, skal berge det og få evig liv. **26** Den som vil tjene meg, må følge meg, og der jeg er, skal også min tjener være. Den som tjener meg, skal min Far gi ære.

27 *Nå er min sjel fylt av angst.* Men skal jeg så si: Far, frels meg fra denne timen? Nei, til denne timen skulle jeg komme. **28** Far, la ditt navn bli herliggjort!» Da lød det en røst fra himmelen: «Jeg har herliggjort det og skal herliggjøre det igjen.»

29 Mengden som sto omkring og hørte dette, sa at det hadde tordnet. Andre sa: «Det var en engel som talte til ham.» **30** Da sa Jesus: «Denne røsten lød ikke for min skyld, men for deres. **31** Nå felles dommen over denne verden, nå skal denne verdens fyrste kastes ut. **32** Og når jeg blir løftet opp fra jorden, skal jeg dra alle til meg.» **33** Dette sa han for å gi til kjenne hva slags død han skulle lide.

Slik lyder Herrens ord

Hva er det egentlige livet? Hva er det egentlig som er viktig her i livet?

Jeg tror det henger sammen med det Jesus snakker om her. Det er et litt alvorlig budskap i dag.

Hva er det vi egentlig vil ha?

Det sies at mennesker nå for tiden er aller mest redd for å gå glipp av noe. Vi vil helst oppleve mest mulig før vi dør. Vi vil ha mest mulig. Vi vil utnytte potensialet vårt.

Er vi så sultne at vi spiser såkornet? At vi dekker behovet i dag, og står der uten noenting i morgen.

Vi har lyst på så mye. Og vi får så mye fordi vi fortjener det, som reklamen sier.

Er det nok? Blir det noen gang nok? Det er litt som om vi drikker saltvann for å stille tørsten. Vi blir med en gang enda tørstere. Vi tar det som står nærmest, det som er enklest, for å tilfredsstille ethvert behov vi måtte ha, enhver lyst.

Men hvis livet mitt blir styrt av drømmen om ikke gå glipp av noe, og av å få alle behov tilfredsstilt så fort som mulig, da risikerer jeg å gå glipp av det viktigste.

Egentlig lengter vi kanskje etter noe som holder. Noe vi kan leve og dø på.

Vi vil ha mer, og Jesus vil gi oss mer. Ikke av dette livets ferdigmat og TV-underholdning, men av det egentlige livet. Av det vi kanskje lengter etter under alt det andre. Han vil gi oss noe annet enn saltvann for å slukke tørsten. Han vil gi oss det levende vann.

Jesus forklarer at veien til det egentlige livet går gjennom døden. Så dramatisk er det. Paulus skriver om i Romerbrevet at når vi blir døpt, blir vi begravet med Jesus. Vi dør bort fra livet i synden, og vi oppstår igjen til det nye livet med Kristus.

Jesus lever på så mange måter mot strømmen, og å følge Jesus handler ofte om å gå mot strømmen. Mot den strømmen som fører oss utenom vanskeligheter og inn i et liv som handler om rask tilfredsstillelse av de fleste egne behov. Jeg tror vi alle av og til flyter med i det livet som reklamen lokker oss inn i.

Men jeg tror det er fryktelig viktig for oss selv, for de menneskene vi lever sammen med og for hele verden, at vi stopper opp og ser hva vi holder på med.

Kan vi fortsette sånn? Er det sånn vi vil leve?

Vi vil jo realisere oss selv. Vi vil ikke gå glipp av noe. Vi vil ha alt som er mulig å få, og kanskje litt til for sikkerhets skyld.

Men noen ganger må vi si nei til noe for å oppnå noe større. Vi har alle erfaringer med det også. At vi har sagt nei til noe vi har lyst til, for å kunne gjøre noe annet vi ser er viktig. Vi har også selvoppofrelsen i oss.

Hva er det egentlig som gir livet?

Noen sier at vi her i vesten har karneval hele året. Vi er på en måte alltid på fest. Vi kan alltid unne oss litt ekstra. Det er kanskje noe sant i det, selv om det er mye lidelse her også.

Det er kanskje ikke så lett å få grep på verken fest eller faste hvis det ikke er noen synlige forskjeller i livene våre. For det er forskjell på å være sulten og mett, fattig og rik, fri eller undertrykt, død eller levende. Det er forskjell på fest og faste.

Jeg tror vi kan se mye mer av hva livet er hvis vi tar forskjellene mer inn over oss, og gjør dem til en del av hverdagen vår. At vi har fester, men at vi også går ut av festen og inn i fasten.

Jeg tror ikke jeg kan stå her og oppfordre alle til å faste seg gjennom fastetida, altså ikke spise noe. Det har jeg nemlig ingen tro på at jeg kunne klart selv.

Men kanskje vi alle kunne klart å forsake noe av det vi pleier å unne oss. Noen typer mat kanskje, noe av tiden vi bruker til TV eller foran andre skjermer, noe av det vi pleier å kjøpe oss. Kanskje de ukene som ligger foran oss nå kan være uker der vi får mer tid til å gjøre noe godt for andre og mer tid til å søke Gud, og mer penger vi kan dele med de som ikke har det de trenger for å overleve. Ute i våpenhuset ligger det nå fastebøsser og fastekalendere som dere kan ta med dere hjem og bruke til det.

Kanskje det kan være bra for oss å stoppe midt i reklamestrømmen og si at vi vil hoppe av. Vi vil følge Jesus. Vi vil kjempe for en mer rettferdig verden.

Jesus snakker om hvetekornet som dør i jorda. Hvetekornets lov. Et korn blir bare ett korn hvis det ikke blir lagt i jorda. Når det legges i jorda, dør det, men det vokser opp et aks med masse nye korn. Jesus er det hvetekornet som går i døden, så vi skal få leve.

Bare noen få dager etter at han har sagt dette henges han på korset.

Vi blir utfordra til å se sammenhengen mellom våre egne liv og fellesskapet, og mellom Jesus og oss.

Jesus snakker om at de som elsker sitt liv skal miste det. Hvis det å elske livet mitt betyr å bare være opptatt av at mitt eget liv skal være godt, så mister jeg sammenhengen og dermed meg sjøl.

Den som vil tjene meg må følge meg, sier Jesus. Og den veien Jesus gikk, var korsveien. Hva er det å følge Jesus på den veien?

Jeg tror det handler om å vende oss til Gud. Å velge å rette blikket og hendene og oppmerksomheten og alt det vi er oppover for å ta imot Guds kjærighet og for å lytte til hva Gud vil med oss. Og det handler om å rette blikket og hendene og oppmerksomheten og alt det vi er utover til andre mennesker. Å ta imot det andre vil gi oss, og gi det vi har mulighet til å gi dem.

Når vi lever oppover og utover, da lever vi som et kors. Og da blir det et sentrum i det korset. Jeg tror det er når vi lever sånn, at vi kan oppdage den dype hemmeligheten i Frans av Assisis bønn: Det er ved å gi at vi får, ved å tilgi at vi selv får tilgivelse, det er ved å miste vårt liv at vi finner det. Det er ved å dø at vi oppstår til det evige livet.

I livene våre så handler kanskje hvetekornets lov om å la noe i oss dø, så noe annet kan få vokse fram. Vi må si nei til noe, for at noe annet skal få plass. For at Gud skal få plass.

Hva lengter du etter? Er det enda mer av det søte livet, eller er det å leve i virkeligheten sånn den er? Å se at du er en del av en sammenheng. Vi er skapt av Gud til å leve hos ham, og med hverandre. Vi er skapt til å være avhengige av hverandre, til å tjene Gud og hverandre. Til å elske Gud og hverandre. Hva lengter du etter, og hvordan preger det det livet du lever?

Kom fram til nattverden etterpå og ta imot Jesus. Ta imot at Jesus døde og sto opp for deg. Ta imot tilgivelsen, og gå videre etter Jesus på korsveien.

Amen.

Salme nr 146